

Čís. 3697.

Skutková podstata zločinu podle § 131 tr. zák. předpokládá soulož (aspoň podniknutou) mezi pokrevními příbuznými v pokolení vzestupném nebo sestupném, bez rozdílu, zda bylo jejich pokrevní příbuzenství založeno zrozením manželským či nemanželským.

Tento poměr přirozeného pokrevenství není totožným s právním poměrem, jenž podle ustanovení občanského zákona přivádí dvě osoby do příbuzenského poměru přes to, že pokrevními příbuznými nejsou.

Po subjektivní stránce se vyžaduje, by si pachatelé byli vědomi, že jsou k sobě v poměru pokrevního příbuzenství.

O tom, zda je v souzeném případě mezi dvěma osobami poměr přirozeného pokrevního příbuzenství čili nic, rozhoduje výlučně soudce trestní, nejša vázán omezením, jež stanoví pro otázku zjištění nemanželského otcovství pro obor práva soukromého občanský zákon v § 158.

Podle dosavadních zkušeností a podle dnešního stavu vědy dopouští důkaz krevní zkouškou jen v poměrně malém počtu případů určitý závěr na nemožnost otcovství.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1929, Zm I 52/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po neveřejném ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Klatovech ze dne 18. prosince 1928, jímž byli stěžovatelé uznáni vinými zločinem zprznění krve podle § 131 tr. zák. Zároveň však zrušil rozsudek nalézacího soudu podle § 290 tr. ř. z moci úřední jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje jen důvod zmatečnosti čís. 4 § 281 tr. ř. Vytýká, že nalézací soud zkrátil obžalované v právu obhajoby způsobem, činícím rozsudek zmatečným podle čís. 4 § 281 tr. ř., nepřipustiv důkazy navržené obhajobou: a) provedením krevní zkoušky u obžalovaných za tím účelem, by se zjistilo, že obžalovaná Josefa A-ová není dcerou obžalovaného Jana A-a; b) posudkem znalců z oboru lékařství o tom, že u obžalovaných není podoby tváře, ani povah a naprosto žádné známky poměru otce k dceři a dcery k otci. Návrh pod a) byl učiněn při prvním hlavním přelíčení, konaném dne 26. listopadu 1928, a byl soudem zamítnut jako nerozhodný, důkazní návrh pod b) nebyl vůbec učiněn. V podání obžalovaného Jana A-a se sice praví: »Jako další důkaz uvádím, že děti, zrozené z našeho manželství, (t. j. obžalovaného s Františkou A-ovou roz. K-ovou) nemají žádné podoby s Josefou A-ovou (správně K-ovou), z čehož plyne, že nemohu být otcem Josefy A-ové (správně K-ové)«; toto podání bylo při druhém hlavním přelíčení konaném 18. prosince 1928, jež bylo pokračováním prvního hlavního přelíčení, se souhlasem obou stran přečteno, ale formální dů-

kaz ani o této ani o okolnosti výše uvedené, nebyl navržen a soud tedy neměl důvodu, zaujmouti k němu stanovisko. Mezitímní usnesení soudní týká se jiného průvodního návrhu, důkazu znalci — psychiatry, z jehož zamítnutí zmateční stížnost nevyvozuje důsledky podle čis. 4 § 281 tr. ř. Pokud jde o důkaz zkouškou krevní — pod a), nestala se obžalovaným jeho zamítnutím žádná křivda, neboť, nehledíc k tomu, že podle dosavadních zkušeností a podle dnešního stavu vědy dopouští tento důkaz jen v poměrně malém počtu případů určitý závěr na nemožnost otcovství, takže by jeho výsledek byl i v souzeném případě problematický (bližší viz v Právniku z roku 1927, str. 387: Dr. Knobloch: »O důkazech otcovství, zvláště o zkoušce krevní«), byl důkaz krevní zkouškou v souzeném případě prakticky vůbec neproveditelný, ježto matka dítěte, jejíž krve by bylo k provedení důkazu rovněž zapotřebí, již nežije. Lze tedy říci, že zamítnutí navrženého důkazu zřejmě nemohlo mítí vliv nepříznivý pro obžalované. Bylo proto zmateční stížnost jako bezdůvodnou zavrhnouti.

Odsuzující rozsudek jest však stížen hmotněprávním zmatkem čis. 9 a) § 281 tr. ř., k němuž jest přihlížeti z moci úřední podle § 290 tr. ř., i když jej stěžovatelé nevytýkají. Skutková podstata zločinu podle § 131 tr. zák., jímž byli obžalovaní uznáni vinnými, předpokládá soulož (aspoň podniknutou) mezi pokrevními příbuznými v pokolení vstupném nebo sestupném, ovšem bez rozdílu, zda bylo jejich pokrevní příbuzenství založeno zrozením manželským či nemanželským. Tento poměr přirozeného pokrevenství není totožným s právním poměrem, jenž podle ustanovení občanského zákona přivádí dvě osoby do příbuzenského poměru přes to, že pokrevními příbuznými nejsou. Po subjektivní stránce se vyžaduje, by si pachatelé byli vědomi, že jsou k sobě v poměru pokrevního příbuzenství. O tom, zda je v souzeném případě mezi dvěma osobami takovýto poměr přirozeného pokrevního příbuzenství čili nic, rozhoduje výlučně soudce trestní, nejsa vázán omezením, jež stanoví pro otázku zjištění nemanželského otcovství pro obor práva sokromého občanský zákon v § 158. Napadený rozsudek pochybil a nesprávně vyložil zákon v § 131 tr. zák. tím, že, dospěv k přesvědčení, že obžalovaná »po zákonu« jest a zůstává dítětem obžalovaného Jana A-a (proto, že tento před veřejností a před úřady ji za své dítě uznal a ji jako dítě jím zplozené legitimovati dal)«, a že »dnes na základě pouhé výmluvy obžalovaného nelze prokázati, že Josefa A-ová není dcerou Josefa A-a, a že jím nebyla zplozena«, vynesl rozsudek odsuzující, aniž vůbec a přesně zjistil, zda jest či není Josefa A-ová krevní dcerou Josefa A-a, a zda si byli oba obžalovaní při činu vědomi toho, že jsou pokrevní příbuzní čili nic. Nemožnost přezkoumati pravdivost obhajoby obžalovaných, že jim matka Josefy A-ové na smrtelném loži sdělila, že Josefa A-ová není krevní dcerou Josefa A-a, nezprošťuje soud povinnosti, by učinil v tom i onom směru určitá a přesná zjištění, ať pozitivní ať negativní. Subjektivní stránkou skutkové podstaty byl soud tím spíše povinen se zabývati, ježto se oba obžalovaní již při prvním výslechu hájili tím, že souložili spolu ve vědomí, po případě v domnění, že nejsou po-

krewními příbuznými (weswegen ich in meiner Handlungsweise keine unerlaubte Handlung erblickte»). Z těchto důvodů bylo odůvodněno zrušiti právně mylný rozsudek použitím § 290 tr. ř. jako zmatečný a uznati, jak se stalo.

Čís. 3698.

Porušení zákona (§ 33 tr. ř.) v ustanovení § 11 odst. (1) zák. ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n., byla-li v trestním příkazu vyslovena ztráta práva volebního.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1929, Zm I 654/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečné stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Výrokem v trestním příkazu okresního soudu v Jilemnici ze dne 12. července 1929, jímž vyslovena ztráta volebního práva do obcí, byl porušen zákon v ustanovení § 11 odst. 1 zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n.; výrok ten se zrušuje.

Důvody:

Oním trestním příkazem byl obviněný odsouzen pro přestupek krádeže podle § 460 tr. zák. do vězení na 48 hodin nepodmínečně a vyslovena při tom ztráta práva volebního do obcí. Trestní příkaz nabyl právní moci a odsouzený si dne 18. července 1929 trest odpykal. Nehledíc k tomu, že v souzeném případě neměl býti vůbec vydán trestní příkaz, any tu nebyly podmínky první věty § 10 zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n., když trestní oznámení nebylo četnictvem učiněno ani na podkladě vlastního služebního postřehu, ani na podkladě výslovného doznání před ním učiněného, — — — byl vyslovením ztráty práva volebního porušen zákon v § 11 odst. 1 citovaného zákona, jenž výslovně uvádí, že ztráta práva volebního nesmí býti v trestním příkazu vyslovena. Bylo proto zmatečné stížnosti, podané generální prokuraturou podle § 33 tr. ř. na záštitu zákona vyhověti a podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3699.

Uznal-li odvolací soud místo trestu doživotního žaláře, uloženého porotním soudem, na žalář dočasného trvání, byl povinen rozhodnouti o započtení zatímní a vyšetřovací vazby do trestu.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1929, Zm II 371/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečné stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: